

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Unie soukromých bezpečnostních služeb České republiky (ve zkratce USBS ČR)**, zájmové sdružení právnických osob, se sídlem Žitná 1578/52, Praha 2, IČ: 71251766
zastoupené: Mgr. Markem Ulmanem, advokátem se sídlem v Praze 2, Lazarská 11/6

proti

žalované: **Vláda České republiky**, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 128/4, Praha 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadal nečinnost žalované, která podle jeho názoru spočívá v tom, že nevydala rozhodnutí o jeho žádosti ze dne 7. 11. 2016 nazvané „Žádost o určení ústředního orgánu státní správy jmenovaného v § 1 zákona č. 2/1969 Sb., v platném znění, který je povinen projednat podání naší organizace – Žádost o stanovení minimálních cen služeb poskytovaných v rámci koncesované živnosti „Ostraha majetku a osob“ a rozhodnout“. V žalobě uvedl, že příslušnou žádost podal, žalovaná jej nikdy nevyzvala, aby odstranil její nedostatky postupem podle správního řádu, proto byly splněny podmínky pro zahájení řízení o žádosti. Do podání žaloby však nebylo rozhodnuto, když lhůta skončila dnem 9. 12. 2016, ačkoliv v mezidobí probíhala jednání vlády. V České republice neexistuje nadřízený orgán žalované, bylo uplatněno žalobcem opatření proti nečinnosti dne 17. 2. 2017 adresované na předsedu vlády. Dne 3. 4. 2017 obdržel žalobce dopis, který mu zaslala zaměstnankyně žalované, které není možné akceptovat jako rozhodnutí o žádosti ani jako opatření proti nečinnosti.

[2] Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhovala její zamítnutí, neboť na její straně nedošlo k nečinnosti ve smyslu soudního řádu správního, neboť nemá povinnost vydat rozhodnutí ve věci nebo osvědčení, když poukázala na právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2007, čj. 4 Ans 10/2006-59. V zákoně č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, ani v žádném jiném zákoně není dána kompetence žalované určovat správní orgán, který by byl příslušný stanovit jakoukoliv minimální cenu v jakémkoliv odvětví. Zákon o cenách stanoví, že k regulaci jsou příslušné pouze cenové orgány, kterými jsou státní orgány ve smyslu zákona č. 265/1991 Sb., takovým orgánem je pak ministerstvo financí pro koncesovanou živnost „Ostraha majetku a osob“. Pasívní legitimace neplyne ani z žalobcem uváděného ust. § 28 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb. Uvedla, že na dopis žalobce odpověděla neformalizovaným způsobem.

[3] Z obsahu správního spisu jsou patrné skutkové okolnosti, které nejsou mezi účastníky sporné (podání žalobce, odpovědi žalované, reakce ministerstva práce a sociálních věcí).

[4] Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali.

[5] Městský soud v Praze přezkoumal postup správního orgánu, zda je naplněna podmínka nečinnosti ke dni vydání svého rozsudku (ust. § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

[6] Podle ust. § 79 odst. 1 s.ř.s.: „Ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.“.

[7] Předpokladem pro kladné rozhodnutí soudu v nečinnostní žalobě je povinnost příslušného správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé či osvědčení. Pokud tato

povinnost není v hmotněprávní normě obsažena, žalobě již z tohoto důvodu nelze vyhovět. Soud tak v případě nečinnosti žaloby neposkytuje ochranu všem situacím, kdy je veřejná správa nečinná, ale pouze těm, kde nastupuje povinnost vydat příslušný správní akt.

[8] Rozhodnutí ve věci samé je možné definovat podle legislativní zkratky rozhodnutí obsažené v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., tedy jako „*úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti*...“, přičemž osvědčení je specifickým druhem správního aktu, který nemá charakter deklaratorního správního rozhodnutí, čímž se poněkud rozšiřuje legální definice rozhodnutí ve věci samé v případě nečinnostních žalob. Pouze vydání takového aktu může soud v nečinnosti žalobě žalovanému nařídit, přičemž zde musí k vydání být stanovena přímá povinnost k takové činnosti správního úřadu.

[9] Nic takového v daném případě nepřipadá v úvahu. Žalobcem zmíněné ust. § 28 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb. je pouze obecné vymezení zásad činnosti vlády ve smyslu čistě deklaratorním a organizačním. Toto ustanovení nepředpokládá samo o sobě žádné vydávání buď rozhodnutí či osvědčení ve smyslu soudního řádu správního. Celý zákon č. 2/1969 Sb. je pak normou, která sice obecně vymezuje činnost jednotlivých ministerstev a vlády jako celku, sám o sobě však žádná ustanovení týkající se vydávání rozhodnutí neobsahuje. Jedná se tak o základní organizační právní normu, která pouze vymezuje základní činnosti ministerstev, nepopisuje však jejich samotné rozhodování. V této souvislosti konkrétní vydávání správních aktů upravují zvláštní zákony či v případě vydávání právních (podzákoných) norem přímo ústava.

[10] Za tohoto stavu soud musí uzavřít, že žádost žalobce nemohla vyvolat žádné správní řízení, které by mělo vyústit ve vydání rozhodnutí či osvědčení, neboť žádné takové správní řízení neprobíhalo. Nejednalo se tak o řízení o žádosti ve smyslu správního řádu, jak v žalobě argumentuje žalobce, neboť žalovaná žádné takové řízení provádět nemůže, když k němu nemá žádnou zákonnou kompetenci. Pokud tak nereagovala na podanou žádost (lépe řečeno spíš podnět) ve smyslu odstranění vad žádosti podle správního řádu, nejedná se o pouze z tohoto důvodu o účinné vyvolání správního řízení o žádosti, které by bylo zakončeno vydáním rozhodnutí.

[11] V daném případě se pak nejedná ani o žádný kompetenční konflikt, o kterém by mohl rozhodovat Nejvyšší správní soud podle příslušných ustanovení, neboť nejsou splněny zákonné podmínky pro takové řízení. Žalobce se tak případného vydání rozhodnutí (pokud k něčemu takovému je nějaký správní úřad povinen) musí domáhat přímo u příslušného správního úřadu a případně se bránit nevydání takového rozhodnutí přímo u tohoto správního úřadu, potažmo soudu.

[12] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 81 odst. 3 s.ř.s.).

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem.

Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 1. listopadu 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu